

Dnešní Jebenhausen (foto: Ilana DeBare)

Dům prarodičů Inge Auerbacher v Jebenhausenu

Dobře si pamatuji na onen listopadový den, kdy byli tatínek s dědečkem posláni do koncentračního tábora v Dachau. Stalo se tak během Křišťálové noci. Babička s dědečkem nás přijeli navštívit do Kippenheimu, přičemž je u nás dostihla nezapomenutelná hrůza. Jak vděční jsme byli, když jsme mohli o pár týdnů později přivítat tatínka s dědečkem zpátky doma. Mluvili potichu o tom, jak je bili a jak špatně s nimi na tom strašlivém místě zacházeli, a říkali: „To dítě nesmí o těch věcech ani slyšet.“ Brzy poté přišel tatínek o svůj textilní podnik.

Bylo načase z Německa odejít. Ale kam jsme mohli jít? Většina národů svobodného světa zavírala své dveře. V květnu 1939 jsme si sbalili věci a prodali dům. Odešli jsme z naší vesnice a přestěhovali se k mým prarodičům do Jebenhausenu. Měla to být jen krátká návštěva, protože jsme stále doufali, že se nám podaří z Německa odejít. Dědečkovi to zlomilo srdce a zanedlouho zemřel v důsledku nemoci a zklamání ze země, kterou miloval.